

Můj deník potápěče

27 povídek ze života
instruktora potápění

Alef Pražský

Můj deník potápěče

27 povídek ze života instruktora potápění

Alef Pražský
Praha 2017

Úvod

Deník potápěče, neboli logbook, je malá knížka formátu A6, do které si my potápěči zaznamenáváme své ponory. Tato kniha vznikla tak, že jsem vzal patnáct svých logbooků a vybral z nich 27 nejzajímavějších ponorů, které se staly za mou kariéru potápěče.

Tato kniha tedy popisuje, jak jsem se stal potápěčem, poté Divemasterem a nakonec instruktorem potápění. Z úcty k mým studentům a kolegům jsem změnil všechna osobní jména, všechny ostatní okolnosti jsem nechal podle skutečnosti.

Povídka 1: Jak jsem se dostal k potápění

První člověk, který se v mém životě zmínil o potápění, byla moje ušní doktorka. Když jsem studoval vysokou školu, měl jsem začínající zánět středního ucha a tak jsem zašel na kontrolu k té starší dámě. Ona mimo jiné prohodila, že mám hodně úzké ušní cesty a tak se nebudu moci v životě potápět. Řekl jsem si: “No a co, tak se nebudu nikdy potápět, stejně mě to vůbec nezajímá” a zapomněl jsem na to.

Podruhé jsem slyšel o potápění o mnoho let později, když jsem se vydal na mou první cestu kolem světa. Dorazil jsem na ostrov Ko Phi-Phi v jižním Thajsku a k mému velkému překvapení jsem si všiml na ulici tabule před jedním potápěčským centrem (diveshopem), na které bylo napsáno: “Zde je česká instruktorka, pokud si chcete vyzkoušet potápění, zeptejte se uvnitř”.

Tak jsem se zeptal a ten moment si budu pamatovat do konce mého života. Jak vyšla ze zadní části diveshopu a já jsem stál na ulici a ona byla několik schodů nade mnou, zářící světle modré oči, dlouhé blond vlasy a hluboký hlas, který by mohl oživovat mrtvé. “Co pro tebe můžu udělat?” zeptal se ten anděl. Poté co jsem překonal prvotní šok, jsme se domluvili, že si s ní půjdu vyzkoušet potápění další den ráno.

Ale předtím mi musela vysvětlit základ teorie, takže mě vzala do studovny vzadu a začala vysvětlovat. Seděl jsem tam a poslouchal všechno, co řekla, ale nechápal jsem z toho nic. Jediné co jsem pochytil, bylo, že se jmenuje Alice a já cítil, že tohle jméno změnil můj život.

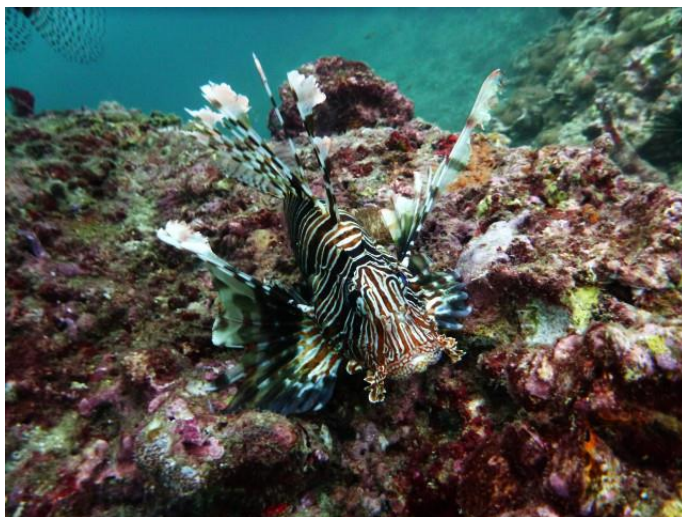
Další den ráno jsme se setkali v shopu a vyrazili na moje první potápění! Nevěděl jsem co očekávat, jenom jsem si stále opakoval větu “Nikdy nesmím zdržovat dech, za žádných okolností”, kterou jsem si nějak zapamatoval ze včerejšího briefingu. Jak to budu provozovat, to jsem skutečně netušil. Loď vyrazila na otevřené moře a já se zeptal: “A kde se vlastně budeme jako potápět?” Alice ukázala na malý bod na horizontu a suše prohlásila: “Támhle, na ostrůvku Bida Nok”. Ehm, to bylo poněkud něco jiného, než co jsem si představoval, protože jsem celou noc snil o tom, jak spolu budeme provozovat vodní hrátky na pláži.

Ten skok z lodi byl brutální. Obrovský zátěžový opasek okamžitě sklouzl až k mým kolenům a já jsem musel poněkud zahanben požádat Alici o pomoc. Ta mě otočila na záda jako poraněnou velrybu a upravila mi zátěžový opasek pohyby rutinovaného zachránce velryb. Pak mi dala do ruky provaz, který vedl z malé bójky dolů do hlubin a řekla “Jen se drž tohohle provazu a já se postarám o všechno ostatní”. Vypustila vzduch z mé vesty, neboli žaketu, neboli BCD a šli jsme dolů. Pamatuji si jen spoustu světél a bublinek, všechno bylo pro mě nové, ale zároveň jsem cítil poprvé ten krásný pocit beztlíže. Napřed jsem si musel ujasnit, jak “nikdy nezadržovat dech” a zároveň “vyrovnávat tlak v uších foukáním do uzavřeného nosu”, ale po několika pokusech jsem na to nějak přišel.

Pak vzala mou ruku a já byl jako v sedmém nebi. Nevadilo, že jsem toho přes zamlženou masku moc neviděl, nevadilo, že jsem pořád bojoval se zátěžovým opaskem a ještě ke všemu se mi hodně chtělo na WC, to vše nebylo nic oproti tomu pocitu, když jsme letěli nad krajinou jako ve snu. Podle mého deníku potápěče ten první ponor trval 43 minut, šli jsme 11 metrů hluboko a viděli jsme dvě sépie, jednu chobotnici, žraloka černocípého útesového, rejnoka, platýze, čtverzubce, rybu trumpetu a okolo 3454 dalších,

neidentifikovaných ryb. Byl to nádherný první ponor, ale já si z něj moc nepamatuji, tedy kromě spousty světla a bublinek a držení Alice za ruku.

Dnes už děláme ochutnávku potápění úplně jinak, první den začínáme v mělké vodě na pláži, kde si hrajeme s nováčky několik hodin, dokud se necítí pod vodou pohodlně a spokojeně. Teprve potom jdeme druhý den kurzu na otevřené moře. Ale v těch dřevních dobách se věci dělaly jednoduše a přímo.

Povídka 2: Mé první ponory

Poté co jsem si vyzkoušel potápění s Alicí, jel jsem meditovat do buddhistického kláštera Wat Suan Mokkh, kde jsem se v hluboké meditaci rozhodl, že potápění je to pravé pro mne. Tak jsem se vrátil na Phi-Phi a zaplatil jsem si třídní Open Water kurs s ní. Můj deník potápěče (logbook) říká, že jsme dělali vzrušující a překvapivě dlouhé ponory, většinou kolem 60 minut a byli jsme obklopeni mořskými želvami, žraloky černocípmi, žraloky leopardími, perutýny, murénami a ziliony dalších fantastických mořských tvorů.

S tím, jak se zvyšoval počet mých ponorů, začal jsem pomalu získávat sebevědomí pod vodou. Na mých ponorech č. 7 a 8 jsem si dokonce půjčil podvodní fotoaparát a nafotil jsem své první podvodní snímky. Byly příšerné: celé zelené, roztřesené, nic na nich nebylo zaostřeného. Jaký to skrovný start mé budoucí kariéry podvodního fotografa!

